

ALAPZAT

Futott.

Futott, ahogy csak bírt. Mintha maguk a pokol démonai üldözték volna. Mintha az élete függött volna tőle.

Biztosra vette, hogy így van.

Igazság szerint már halott volt. Elég embert látott elvérezni műtőekben ahhoz, hogy felismerje a bordái közül kilüktető nedvesség jelentőségét. Az a késpenge szinte sebészi pontossággal végezte el a dolgát.

Ám nem gondolhatott magára. Még nem. Túl sok dolog forgott kockán. Futnia kellett tovább.

Ha a Család elkapja, mindenki meghal.

ELSŐ FEJEZET

Nate Tucker ugyanúgy szerzett tudomást a bérházzól, ahogy az emberek általában tudomást szereznek az életüket örökre megváltoztató dolgokról: pusztán a szerencse folytán.

Egy csütörtök esti bulin történt, amelyre el sem akart menni. A „buli” szó túlzásnak tűnt, de a „néhány kör munka után” meg kevésnek. Nagyjából fél tucat embert ismert, és egy tucatnyit ismernie kellett volna, de nem nagyon figyelt oda, amikor bemutatták őket, és egyikük sem tűnt elég érdekesnek, hogy utólag kiderítse a nevüket. Összetolt asztalok körül ültek, és olyan közösségi étvágygerjesztőket fogyasztottak, amelyekhez némelyek legszívesebben hozzá sem értek volna, azután olyan túlárzott italokat kortyolgattak, amelyekről fontos volt megjegyezni, hogy divatosabb éttermekben kóstolták meg őket először.

Nate már rég rájött, hogy az ilyen találkozók alkalmával senki sem beszélget el rendesen a többiekkel. Inkább csak felváltva beszéltek *egy-máshoz*. Sohasem érezte, hogy bárki is hallgatná ilyenkor. Azt kívánta, hogy bárcsak ne hívnák meg többször a munkatársai.

Beszélt hozzá egy fickó, akit Nate csak úgy ismert, mint az Újságíró a Szexi Vörös Barátnővel. Egy ugyanilyen összejövetel alkalmával mutatták be őket egymásnak egy vagy két hónappal korábban. Akárcsak mindenki más, az Újságíró is a filmiparhoz sorolta magát, holott, amennyire Nate tudta, a fickó munkájának nem sok köze volt a filmkészítéshez. Aznap este az Újságíró egy lemondott interjún lamentált. Egy forgatókönyvírot kellett volna kikérdeznie az egyik producer által elrendelt határidőn túli átírásokról. Nate eltűnődött: vajon a fickó mi-

lyen címet adna egy ilyen cikknek? *A csúcspjelenet idióta átírásai egy egoista producer megnyugtatása érdekében?*

Az Újságíró monológja megszakadt, és Nate rájött, hogy a fickó válszra vár. Egy köhintéssel megtörte a szünetet, és kortyolt a söréből.

– Szar ügy – mondta. – Teljesen buktad a riportot, vagy még kapatsz új időpontonot?

– Lehet – válaszolta az Újságíró. Megvonta a vállát. – Egész hétre be vagyok táblázva, és a forgatókönyvíró is elfoglalja magát a haja kitépkedésével. – Ő is kortyolt az italából. – De ne beszéljünk rólam! Mi van veled? Egy ideje már nem láttalak ezeken a találkozókon.

Nate emlékezett rá, hogy a múlt heti majdnem bulin odaintett az Újságírónak, de csak egy felhúzott orrot kapott válaszképpen. Vállat vont, és így felelt:

– Nem sok.

– Nem valami forgatókönyvön dolgozol?

– Én biztos nem – válaszolta Nate a fejét rázva. – Nem a területem.

– Akkor mit csinálsz?

Nate ivott még egy kortyot.

– Dolgozom, és megpróbálok találni egy másik helyet, ahol ellakhatok egy ideig.

Az Újságíró kérdőn megemelte a szemöldökét.

– Miért? Mi történt?

– A lakótársaim úgy döntöttek, hogy a saját útjukat járják. Az egyikük visszaköltözik San Franciscóba, a másik pedig megházasodik. – Nate ismét megvonta a vállát. – Házban laktunk, de egyedül nem tudom fenntartani.

– Most hol laksz?

– Silverlake-ben.

– Van bármi ötleted, hogy hová költöznél szívesen?

Nate eltűnődött a válaszon. A lakótársain kívül mindenki nagyjából ennyit kérdezett a kereséssel kapcsolatban.

– Szeretnék Hollywood közelében maradni – mondta. – Nincs szükségem nagy helyre. Remélem, találok egy műteremlakást havi nyolcszáz körül.

Az Újságíró bólintott. Ivott egy kortyot.

– Tudok egy helyet.

– Tényleg?

A fickó bólintott.

– Egy barátom javasolta, még amikor ideköltöztem San Diegóból. Egy régebbi ház Koreatown–Los Feliz környékén, a 101-esnél.

- Ja, tudom, merre lehet - mondta Nate biccentve. - Közelebb is lenne a melóhelyhez, mint ahol most lakom.

Az Újságíró ismét bólintott.

- Csak néhány hónapig laktam ott, de a lakbér olcsó volt és a kilátás is szép.

- Mennyire olcsó?

- Köztünk szólva - mondta az Újságíró halkabbra fogva a hangját és gyorsan körülnézve -, ötötvenet fizettem érte.

Nate majdnem félrenyelte a sörét.

- Havi ötötvenet? Csak ennyit?

Az Újságíró bólintott.

- Ötszázötvenet?

- Ja. Rezsivel együtt.

- Te most szórakozol velem.

- Nem.

- Miért hagytad ott?

Az Újságíró elmosolyodott, és poharával a Szexi Vörös Barátnő felé mutatott. A csaj az asztal túloldalán ült néhány székkal arrébb. Éppen egy másik, szénfekete hajú és ruhájú nő beszélt hozzá.

- Összeköltöztünk, és nagyobb helyet akartunk. Na meg...

- Igen? - kérdezte Nate.

- Kicsit fura kisugárzása volt a helynek.

- A területnek, vagy az épületnek?

- Az épületnek. Ne értsd félre, jó hely. Csak nekem nem jött be. - Elővette a telefonját, és elkezdte tapizni az érintőképernyőt. - Ha minden igaz, még megvan a kezelő cég telefonszáma...

MÁSODIK FEJEZET

AZ épület egy nagy kockának tűnt, a falai szürke habarccsúkkal szegélyezett vörös téglákból épültek. Az a fajta bérház volt, amit inkább New Yorkba vagy San Franciscóba képzelsz az ember. A második emelet magasságában két beton téglalap ült a téglasorokon, mindkettőn régi címerek megkopott maradványai látszottak. Közvetlenül a széles bejárati ajtó felett tűzlétra futott fel cikcakkban az épület középvonala mentén. Nate tudta, hogy Los Angelesben sok ilyen épület áll. Ami azt illeti, pont egy hasonlóban dolgozott.

Magas alpra építették, egy eleve magas lejtő majdnem tetejére. Két lépcsősor vezetett fel az ajtóhoz. Nate akaratlanul is elképzelte, mennyi munkával járhatott felcipelni rajtuk a bútorokat. A lépcsők mellett egy-egy fa állt kétoldalt, árnyékot vetettek a földszinti lakások ablakaira. Nem túl régen ültethették őket, mert a törzsük még nem volt olyan vastag és erős, mint a harmadik társuké a kovácsoltvas kapu mellett.

A kapun belül alacsony ázsiai nő állt iPaddel a hóna alatt. Szabad kezével odaintett.

– Nate? – kérdezte.

Nate bólintott.

– Toni? – kérdezett vissza.

– Én vagyok az. Örülök, hogy találkoztunk! – A nő kinyitotta a kaput, és kezét ráztak.

Toni tipikusan a kortalan arcú emberek közé tartozott, bármennyi lehetett tizennyolc és harmincöt között. A szoknyája épp eleget mutatott a lábából ahhoz, hogy fiatalabbnak látszon, de a modora és a hanghordozása alapján idősebbnek tűnt.

Mosolyogva vezette fel vendégét a lépcsőn. Fantasztikus mosolya volt. Ha nem őszintén mosolygott, akkor bizonyára mindennap gyakorolta.

– Nagyszerű ház – mondta. Még mindig azzal a ragyogó mosollyal az ajkán megpaskolta az egyik oszlopot a bejárat mellett. – Több mint százéves. Az egyik legrégebbi a városnak ezen a részén.

A széles bejáratú ajtó fölött a KAVACH szót vésték a beton áthidalóba vaskos betűkkel. Nate eltűnődött egy pillanatra, hogy ez egy név lehet-e, vagy valamilyen jelentéssel bíró idegen szó.

– Jól néz ki – jegyezte meg.

– Akkoriban még úgy építkeztek, hogy a falak sokáig egyben maradjanak. Így mondják, ugye? – A nő kinyitotta az acél biztonsági ajtót. A főajtó tárva-nyitva állt mögötte. – Jöjjön, körbevezetem.

A kis előtér hasonlított a film noir alkotások díszleteire, legalább tucatnyit le lehetett volna forgatni ott. Az 1-es és a 2-es lakás ajtaja közvetlenül a bejáratú ajtó mellett állt, szemben megkopott fakorlattal ellátott lépcső ívelt fel az első emeletre. A lépcső alatt két táblába rendezve a postaládák lógtak a falon, alattuk számos telefonkönyv hevert egymáson olyan vastag porral borítva, mintha a teremtés kezdete óta ott lettek volna.

– Azokkal ne törődjön! – mondta a nő. – Oskar, a gondnok általában rendben tartja a helyet.

– Ennyitől még nem gondolom meg magam – felelte Nate.

A nő ismét elmosolyodott, de úgy, hogy Nate szinte beleszédült. Biztos, hogy gyakorolta. Természetes módon senki sem lehet képes ennyi mindent beleszűrni az ajkak ívelésébe és a fogak kivillantásába.

– Menjünk fel! – javasolta a házigazda. Lepillantott az iPadjére. – Egy kicsit cikcakkban megyünk.

Felsétáltak az íves lépcsőn az elsőre, azután végigmentek a sötétbarnára és elefántcsontszínűre festett folyosón. Elhagytak egy keskeny üvegajtót, amelyről Nate-nek egy telefonfülke jutott eszébe. Toni hátrapillantott a válla felett és követte a tekintetét.

– Lift – mondta. – Most pont nem működik, de mire beköltözik, talán már meg is javítják. Elég kicsi, úgyhogy a bútorait a lépcsőn kell felvinnie.

– Még jó, hogy nincs sok – jegyezte meg a férfi. A folyosó másik oldalára pillantva egy rakás lakatot látott a 14-es számú ajtón, de túrazvezetője már továbbment. Nate utánasietett, és amikor hátranézett, a széles ajtófélfá elrejtette a lakatokat.

– Huszonkét lakás – magyarázta a nő, miközben a folyosó végére értek. – Nyolc, hat és megint nyolc. – Egy tűzvédelmi ajtón keresztül

nagy térbe jutottak, amely külső faltól külső falig tartott. A berendezést három kanapé és két hozzájuk illő fotel alkotta. A déli falon óriási, legalább negyvencolos lapos tévé függött. – A társalgó mindenki számára nyitott – mondta a házigazda. – Vannak csatlakozók játékrendszerhez, Blu-rayhez meg mindenfélehez. Ha rendszeresen igénybe szeretné venni, érdemes hagyni egy cetlit a többi lakónak.

A hátsó lépcső a társalgó végéből indult, és gyárépületszerű hatást keltett. Cikkakban vezetett felfelé. Toni erre vette az irányt, és hamarosan feljutottak a másodikra, ahol a közfolyosót ugyanúgy festették ki, mint a két másik szinten. Kétoldalt a 27-es és a 28-as ajtó állt, a nő az utóbbihoz vett elő egy kulcsot.

A műterem nem volt túl nagy, de azért éppen elég nagynak számított. Nate elképzelte, hogy a klónjai sorban fekszenek a parkettán, és úgy saccolta, hogy a terem nagyjából hússzor húszas lehet. Talán a szélessége lehetett nagyobb. Középen két zsinór lógott le a mennyezeti ventilátorról. Az ajtóval szembeni téglafalat két nagy ablak uralta, akkorák, hogy Nate állva is elért volna bennük. Ódivatú, ólomkazzettás ablakok voltak ellensúlyokkal és kötélzettel a keretbe rejtve.

Az ablakon túl Los Angeles terült el. A kis domb és a magas alapzat miatt közel öt emelet magasságban lehettek. Az ablakok közvetlenül a szomszédos épület tetejére néztek. Nate látta a 101-es autópályát néhány háztömbnyire északra, és a távolban, a domboldalon látta a csillagvizsgálót is a Griffith parkban.

Toni sarkának kopogását hallotta maga mögül.

– Jó kis kilátás, mi?

– Lenyűgöző. – Nate közelebb hajolt az üveghez. Messze balra látszottak a Hollywood-felirat nagy, fehér betűi.

A nő egy ajtónyíláson keresztül átment a konyhába. A pultot fehér és kék csempemintázat borította olyan elrendezésben, ami majdnem elment sakktáblának, és a linóleum is ezt a mintát utánozta a padlón.

– A lakáshoz hűtő és fürdőszoba is tartozik – folytatta Toni a túravezetést. – A mosoda a pincében kapott helyet, és a tetőt kialakították napozóteraszna. Legalább hat hónapra ki kell vennie, de havonta fizet. Miután leellenőriztük a hitelképességét, a letét az első és az utolsó havi bérleti díj lesz.

Nate utánament a konyhába, és megpróbálta eljátszani a higgadt ügyfelet. Kinyitott egy-két szekrényajtót, azután inkább a pult mintázata fókuszált, nehogy a nő meghülyítse a mosolyával.

– És mennyi a havi bérleti díj? – kérdezte. – A fickó, aki ajánlotta, egészen alacsony árat mondott.

– Attól tartok, azóta emelhattunk. Már nem olyan olcsó, mint volt.
Nate kinézett a konyhapult felett a hatalmas, műteremszerű nappalira, és elképzelte a bútorait az egyik fal mellett.

- Érthető – mondta végül. – Most mennyi?
- Öthatvanöt – felelte a nő. – Közműdíjjal együtt.
- Melyikkel?
- Mindegyikkel.

Odapillantva Nate megkockáztatta, hogy ismét elkápráztatja a mosoly.
– Összesen ötszázthatvanöt dollár? – kérdezte.
– Igen – mondta a nő. – Érdeklí?

– Baszottul... – kezdte Nate, azután észbe kapott. – Bocs, elragadtattam magam!

Toni mosolya elhalványodott egy pillanatra, azután a férfi rádöbent, hogy már az igazi mosolyt látja a begyakorolt gesztus helyén.

– Semmi gond – biztosította a nő. – Rondábban káromkodok, mint egy kocsis. Főleg, ha valami nem úgy megy, ahogy szeretném.

Az egyik zsebéből elővarázsolta egy névjegykártyát és egy tollat. Az iPad hátulját használva alátétnek írt valamit a kártyára.

– Menjen fel a Locke Management honlapjára, és lépjen be ezzel a kóddal! – magyarázta. – Az egész alkalmazás online működik. Ha még ma este elintézi, hétfőn már le is ellenőrizzük a hitelképességét, és akár jövő héten ilyenkor beköltözhet.

- Jól hangzik. A hitelképességemmel sem lesz gond.
  - Fantasztikus! – mondta Toni. – A jövő héten felhívom és egyeztetem...
- A mosolya hirtelen kimerevedett és élettelené vált.

A pulton egy csótány mászott. Nem az a nagyobb fajta volt, amilyeneket Nate a járdák szélén látott néha, főleg éjjelente, de azért ez is éppen elég nagynak tűnt. Feleakkora lehetett, mint a hüvelykujja. Vonagló antennákkal bizonytalan cikcakkban futott végig a kék-fehér kocás mintázaton.

– Elnézést! – szabadkozott a nő. Ismét lepillantott az iPadjére. – Két-havonta hívjuk a rovarirtót, de ezeket lehetetlen teljesen kipusztítani.

A rovar megtorpant egy fénycsíkon, mintha meg akarta volna nézni magának az embereket. Nate úgy érezte, mintha farkasszemet néztek volna egymással. Ezután a csótány bemászott egy résbe az egyik csatlakozóaljzat szélénél.

- Lehetett világoszöld? – kérdezte a férfi tünődve.

Toni vállat vont. Ismét felöltötte azt a lenyűgöző mosolyt.

– Nem lehetetlen – mondta. – Az ilyen régi épületekben előfordulhatnak furcsaságok, nem gondolja?

FÖLDSZINT

HARMADIK FEJEZET

Mandy a használtan kapott számítógépe előtt ült, és ismét beütötte a kért információkat. Két ujjal, egyesével vadászta le a betűket, mert sohasem tanult meg gépelni. A billentyűzet egyébként is összezavarta. Sohasem értette, miért nem sorban vannak rajta a betűk, és miért összevissza. Kisöpört egy kacskaringós szőke tincset az arcából, és amikor az visszahullott a szeme elé, besimította a füle mögé.

Az internetes hitelképesség-ellenőrzés afféle hó eleji rituálévá vált. Csak néhány weboldalt könyvjelzőzött be a Firefoxban (ingyenes böngésző, hála az égnek), de majdnem a fele hitelügynökség volt. A könyvjelzőlinkek másik fele olyan cikkekre mutatott, amelyek azt részletezték, hogyan kerülhet ki az adósságcspadából.

Ahogy sejtette, a hitelképességi mutatója újabb két ponttal csökkent. 514-re került, ami több mint kétszáz pontos csökkenést jelentett az utóbbi egy év során. Mandy arra gondolt, hogy így sohasem fog saját házat venni. Vagy akár csak egy autót.

Egy gyenge pillanatában, amely a Food4Less társalgójában szállta meg nyolc hónappal korábban, a lány beszélt a hitelproblémáiról egy másik pénztárosnak, Bobnak, és persze megemlítette a kérlelhetetlen behajtócégek állandó hívásait is. Bob rámutatott, hogy egyébként sem engedhetne meg magának egy házat vagy egy autót, akkor meg mit aggódik? Azt javasolta, hogy egyszerűen csak ne vegye fel, ha hívják.

- Elvégre - mondta -, mit tehetnek még, ha már úgyis a padlón vagy?

Persze a behajtócégek tovább hívogatták, és egyértelművé tették, hogy van miért aggódnia. Mandy elhitte ezt nekik, elvégre nem ke-

ménykedtek volna vele a semmiért. Sértegették, és úgy tettek, mintha semmit sem hallottak volna abból, amit mondott nekik. A cikkek mind azt javasolták, hogy beszélje meg a hitelezőkkel a fizetési feltételeket. Így leírva olyan könnyűnek tűnt az egész, de a telefonáló nők és férfiak azzal fenyegették, hogy felhívják a szüleit vagy a nagymamáját, és elmondják nekik, hogy Mandy mennyire életképtelen. Egyszer azért kellett letennie a telefont, mert elsírta magát.

Az ő anyja nem életképtelen lányt nevelt fel. Mandy nem akarta, hogy az anyja úgy gondoljon rá, mint aki *azok* közé tartozik. *Azok* tönkretették a gazdaságot és a csőd szélére juttatták a bankokat. A liberálisok azt gondolták, hogy kedvükre költhetik a pénzt, és sohasem kell megadniuk a tartozásaikat. Mandy nem ilyen volt. Csak nem vigyázott, és kátyúba futott. Az anyja így mondta, hogy Mike, a boltos kátyúba futott, miután a felesége meghalt.

Természetesen a megoldás csak az lehetett, hogy az ember kihúzza magát a kátyúból. Mandy egyfolytában próbálkozott, de túl sok díjat számoltak fel, és a kamatok hirtelen megugrottak. Bármit tett, csak rontott a helyzetén. A kátyúból gödör lett, a gödör pedig lyukká változott, és lehúzta.

Egy héttel a vallomást követően Bob nekiadta ezt a számítógépet. Szívességből. Mandy tudta jól, hogy mit jelent az, amikor egy Los Angeles-i férfi szívességet ajánl fel. Az egyik alsó szomszédja, Veek megoldozta kicsit a gépet, és kijelentette, hogy internetképes. Mandy biztos volt benne, hogy a nő beszerelt két kis zöld kártyát, és csinált valamit a memóriával, vagy a processzorral, vagy valamelyik másik számítógépezével. Akkoriban Mandy aggódott, hogy Veek is kér valamit a „szívességért” cserébe, de az alsó szomszéd Európából, Ázsiából vagy valahonnan máshonnan jött, ahol sokkal lazábban kezelték az ilyesmit. Mandy nem igazán hitte, hogy képes lenne *azt* csinálni egy másik nővel, de már eltelt hat hónap, és Veek egyáltalán nem kért viszonzást.

A lánynak nem igazán volt róla elképzelése, hogy pontosan mit is jelenthet ez az 514 pont, vagy hogy minek alapján számolták ki. Csak azt tudta, hogy rosszat jelent.

Egy darabig csak bámulta a háromjegyű számot, azután rádöbbsent, hogy közel tíz percet pocsékol el a gondolataiba merülve. A hitelképesség-mutató ellenőrzése elméletileg gyors dolognak számított, de neki sikerült annyira elhúznia, hogy majdnem lekészte miatta a buszt.

Felkapta az ágyra dobott pólót és farmert, és mivel nem volt ideje átöltözni, gyorsan belegyúrte őket a vászonszatyorba, amit kizárta

helyett használt. Ha a pántos nyári ruciban bukkan fel, akkor az üzletvezető biztosan megbámulja, és „véletlenül” be fog menni a mosdóba, amikor Mandy átöltözik, de ezt most el kellett viselnie. Csak saját magát okolhatta, amiért elmélázott.

Kinyitotta a lakása ajtaját és majdnem nekirohant egy könyvespolcnak.

A bútordarab keresztben állt a folyosón. A férfi az egyik végén olyan véznának tűnt, hogy csak egy nagy adag jó szándékkal lehetett átlagos alkatúnak nevezni, szőkésbarna haja összekécolódott, és ideje lett volna elmennie vele a fodrászhoz. A polc másik végén zömök, kopasz, ördögszakállas fickó küszködött.

– Bocs! – szólalt meg a kócos. – Most költözöm be. Én vagyok az új szomszéd. – Egyik kezével egyensúlyozva a bútort, bedobta a kulcsát az egyik polcra, és kezet nyújtott. – Nate Tucker.

Mandy nem fogadta el a felkínált kezet, csak gyorsan bezárta az ajtót maga mögött.

– Helló! – köszönt oda. – Bocs, de elkések a melóból. – Eloldalazott a polc mellett és elsietett a lépcső felé.

– Az itt lakók olyan barátságosak – jegyezte meg a kopasz.

– Tényleg bocs! – kiáltott hátra a lány a vállá felett. – Tényleg le fogom késni a buszt.

Mandy lerohant a főlépcsőn. Tudta, hogy szörnyű első benyomást tett az új szomszédra. Az anyja mindig sütött valami sütit az új szomszédoknak. Persze az anyja sohasem lakott Los Angelesben. Remélhetőleg ez a Nate Tucker nem *olyan* szomszéd lesz.

– Csini szomszéd – jegyezte meg Nate, amikor a lány léptei elháltak a távolban. – Már ezért érdemes volt tilosban parkolni.

Sean, a hamarosan korábbivá váló lakótárs a fejét csóválta.

– Hidd el, még ha az ágyában kötsz ki, akkor sem érte meg bevállalni az utcán parkolást.

Hétfő délután Nate bejelentkezett a hitelképesség-ellenőrzésre, és kedd reggel át is ment rajta. Ráment a megtakarítása, ráadásul áprilisban két helyre fizetett albérletet, de ez legalább csak az ő lakása lett. Elfördította a kilincsgombot és kitérta az ajtót.

– Íme! – mondta.

– Nem semmi kilátás! – jegyezte meg Sean kinézve az ablakon.

- Nekem mondd?
- Szerencsés vagy, hogy kifogtad ezt a helyet.
- Tudom.
- De parkolni akkor is szar.

Visszamentek az utcára, ahol Nate többi bútora várakozott Sean platós kisteherautójára halmozva. Már ismerték a lépcsőt, így a következő könyvespolcot sokkal könnyebben felvitték. A szórakoztatócenter a híffel és a tévével együtt is sokkal kisebb volt, így a súly ellenére simán feljutottak vele.

Húsz perccel később már az íróasztalt cipelték be az előtérbe, ahol megálltak, hogy jobb fogást találjanak a bútoron. Ekkor zömök, fekete hajú fickó jött végig a folyosón egy dobozzal a kezében.

- Beköltözik? - kérdezte biccentve az asztal felé.

- Ja - válaszolta Nate. Letette az asztalt és kezét nyújtott. - Nate Tucker. Most költözök be a huszonnyolcasba.

- Carl - mutatkozott be a férfi. A hóna alá kapta a dobozát, és megrázta a felkínált kezét. - Most költözöm ki az ötösből.

- Valóban?

Carl bólintott.

- Ha megengedhettem volna magamnak, hónapokkal ezelőtt felmondom a bérleti szerződést. - Végignézett a lambériás falakon. - Hat hetet sem töltöttem itt, és máris menni akartam.

- A parkolás miatt? - kérdezte Sean. - Mondtam Nate-nek, hogy szar itt parkolni.

- Igaz - helyeselt Carl -, de én inkább a hely miatt megyek el. Az idegeimre megy. Sohasem éreztem jól magam, bármit is csináltam. Egyszer sem aludtam jól.

- Zajos? - kérdezte Nate. Enyhén összeszorult a gyomra.

- Nem, csak... valahogy nem jó. Sohasem éreztem jól magam. Hisznek abban a *feng shui*-izében?

Nate és Sean egyszerre rázta meg a fejét.

Carl kényszeredetten elmosolyodott.

- Én sem, de nem tudom jobban elmagyarázni. Ez az egész hely valahogy nincs rendben. Olyan volt itt lakni, mint folyton felcserélt cipőben járni. Mintha a bal cipőm lenne a jobb lábamon. Egyszerűen csak... kényelmetlen. - Megrázta a fejét. - Bocs! Nem a legjobb fogadtatás, mi?

- Nem - felelte Nate -, de jobb még most hallani erről, mint a saját bőrömmön megtapasztalni.

Carl vállat vont.

– Sok jó is van abban, ha itt lakik. Feltéve, hogy megkedveli. A napozóterasz a tetőn elképesztően jó. És mindenképpen próbálja ki a mexikói kajáldát az utcában fentebb! A thai hely is jó a sarkon, ha megkéri őket, hogy forrón tálaljanak. – Ismét két kézre fogta a dobozát. – Sok szerencsét! – mondta, és távozott.

Nate és Sean felvitte az íróasztalt az első emeletre. Amikor elindultak felfelé a következő lépcsősoron, Sean megjegyezte:

– Haver! Kezdek örülni, hogy visszamegyek az Öbölbe.

Nate gyorsan fogást váltott.

– Miért? – kérdezte.

– Mert nem leszek itt, hogy hat hónap múlva segítsek kiköltözni.

– Szerintem túlreagálta a dolgot. Vannak emberek, akik nem bírnak bizonyos helyeket.

– Mint a leendő szomszédod, aki meglehetősen sietve hagyta el az épületet?

– Különben elkésett volna a munkából.

– Ahogy gondolod – mondta Sean vállat vonva.

A futonágyhoz két kör kellett. A matracral is megszenvedtek, de a keret mindennél rosszabbnak bizonyult. Pont annyira kellett elfordítaniuk, hogy kinyíljon, és az összeütődő fémrészek zaja fájdalmasan hangosnak tűnt a lépcsőházban. Egyszer majdnem elejtették az első és a második emelet között, amikor ismét kinyílt.

– Hál' istennek, ez is felkerült! – sóhajtott fel Sean, miután a helyére tették az ágykeretet.

– Még hátravannak a dobozok – mondta Nate.

– Nem azt mondtad, hogy van egy lift?

– De. Hátha már megjavították.

Kimentek a liftajtóhoz. A keret mellett találtak két nyomógombot, azt a fajtát, amelyiknél ha az egyiket megnyomod, a másik kiugrik. A karbantartások során többször is lekenték a gombokat, és a szélükön felgyűrdött a festék. Nate megpróbálkozott a liftajtóval, de az ősi kilincs nem mozdult. A férfi megrángatta, de az ajtó csak zörögve rázkódott a keretében.

Sean ásított egyet.

– Nincs lift – konstataulta egykedvűen.

– Gondolom, nincs – mondta Nate. Arcát nekinyomta az üvegnek, kezével árnyékkolt a szemének, hogy kitakarja a folyosói lámpák fényét. Az üveg mögött csak sötétséget látott. Fogalma sem volt, hogy a fülkét, vagy csak az aknát nézi.

– Maguk csinálják ezt a zajt?

A lépcsőnél egy férfi állt, félig csak sziluettként látszott a folyosói ablakon besütő napfényben. Alacsony volt, kopasz és meglehetősen kerekded.

– Igen – felelte Nate. – Bocsánat érte!

A férfi csak biccentett, azután:

– Az egyikük Mr. Nathan Tucker, ugye?

– Én lennék.

Ismét egy bólintás.

– Oskar Rommel. – A férfi akcentussal beszélt az angolt, a kelletténél több z-vel és megnyomott k-vel. – A házgondnok.

– Örülök, hogy találkoztunk!

– Örülök, hogy találkoztunk! – ismételte meg a másik. Előrébb lépett, így már a részletek is látszottak. Bozontos szemöldökét fésűszerű bajusz egészítette ki, hordószerű felsőtestéből kilógó, vastagon szőrös karján elpuhult izomkötegek sorakoztak. Nate hatvan körülinek saccolta. – A lift nem működik.

– Ááá! Pedig Toni azt mondta, hogy mostanra talán megjavítják.

– Sose működött – mondta Oskar egy horkantás kíséretében. – Huszonhárom éve vagyok itt, tizenkilencet gondnokként. A lift sose működött.

– Rommel – szólalt meg Sean. – Német?

Oskar az égre emelte a szemét.

– Persze, német vagyok, és Rommelnek hívnak, úgyhogy biztos annak a tankparancsnoknak az unokája vagyok. Ő meg Tucker, úgyhogy biztos annak az embernek az unokája, aki az autót csinálta.

– Elnézést! – szabadkozott Sean. – Nem akartam megsérteni.

– Ne törődjön vele! – csatlakozott Nate. – Többször is kezelték idiotizmussal. Nyilvánvalóan sikertelenül.

Oskar ismét horkantott egyet, de azután elmosolyodott.

– Tetszeni fog itt magának – mondta. – Jó kis ház ez. A maga szobájának van a legjobb kilátása. Ha kell valami, a húszasban vagyok, lent és szemben. Kérem, ne kopogjon hat után, csak veszélyben!

– Remek! – felelte Nate. – Köszönöm!

A gondnok szögletesen bólintott, azután megfordult, és lement a lépcsőn.

– Akkor nincs lift – jegyezte meg Sean. – Hány doboz fért be a Bogárba?

– Tucatnyi körül. De egyik sem nehéz.

Mielőtt elkezdtek kipakolni a dobozokat az autóból, Sean elment a sarki boltba, és vett egy zacskó chipset egy pakk sörrel együtt, csak

hogy felszenteljék az üres hűtőszekrényt. Öt kört tettek meg, mire teljesen kiürítették a Volkswagent. Leültek a díványra és felbontották a második sörüket.

– Szerintem jó kis hely ez – jegyezte meg Nate.

– Tényleg jó – értett egyet Sean. Kibámult az egyik ablakon. – Mára ennyi?

– Megpróbálom kipakolni ezeket, azután még lehet, hogy visszamegyek egy másik rakás dobozért. Ha holnap is elhozok két-három adagot, akár teljesen át is költözhetek.

– Megpakolhatjuk az én járgányomat is, ha akarod. Úgy egy fuvarral eljönne az egész.

– Á, így is eleget segítettél már. Még el sem kezdted összepakolni a saját dolgaidat.

– Most hogy mondd, ha áthozom neked a többit is, vihetem a dobozaidat?

Nate elnevette magát.

– Persze. Később is berendezkedhetek.

– Ma éjjel már itt alszol?

Nate körülnézett a műteremben.

– Még nem gondoltam rá, de igen. Vagy itt alszom, vagy otthon a padlón – válaszolta. Megpaskolta a futont, mire a matrac kis porfelhőt köpött a levegőbe. Nate a korábbi lakótársára nézett, és vállat vont.

Sean sóhajtott egyet.

– Akkor hivatalosan is kiköltöztél.

– Gondolom.

– Két hétre magamra maradok a turbékoló galambocskákkal. Harmadikként a saját lakásomban. Ilyen se volt még – mondta Sean. Felállt, letette az üvegét az üres könyvespolcra, és elővette a telefonját. – Gyee-rünk! Rendelek egy búcsúpizzát, mire visszaérünk.

Nate bezárta a lakást, és megindultak a lépcső felé.

– A francba! – szólalt meg hirtelen Sean.

– Mi van? – kérdezte Nate. Értetlenül körülnézett.

Barátja a 23-as lakás ajtajára mutatott. A zárcímkén egy kis rés látott a kilincsgomb helyén.

– A fenébe is – szitkozódott Nate. – Ugye nem mi vertük le?

– Nagyon remélem – felelte Sean. – Talán csak felújítanak. Néha a szakik így zárják be, hogy senki ne tudja elvinni a szerszámaikat.

– Lehet – helyeselt Nate. – Nem lenne jó belépő az első napomon.

– Ha mi vertük le.

– A center szekrényt elég kemény, az leverhette.

Sean megrázta a fejét.

- Nem én voltam, és nem hallottam, hogy te leverted volna -
mondta.

- Angolos távozás?

- Legyen!

Csendben elsiettek a lépcső felé.

NEGYEDIK FEJEZET

A második rakomány gond nélkül átjutott, bár ahogy Sean előre megmondta, nehezen sikerült leparkolni. Nate negyedóraig körözött, mire talált egy szűk helyet, ahová be tudott állni párhuzamosan, bár még a kis Volkswagent is négyszer-ötször kellett megigazítania, mire úgy-ahogy egy vonalba került a járdával. Kipakoltak, azután napnyugta környékén Sean elhajtott a dobozok felével. Megígérte, hogy a jövő héten visszamegy a többiért.

Nate-nek közel egy órájába került beállítani a centert a régi DVD-lejátszóval és a még öregebb tévével. A könyvespolcokat egyelőre csak telepakolta könyvek és mindenféle apróságok keverékével. Az íróasztalt beékelte egy sarokba, de úgy, hogy az ablaktalan fal felé nézzen, azután felnyitotta rajta régi, ütött-kopott laptopját. A képernyő burkolata már kezdett szétválni az illesztéseknél, a rosszul megtervezett forgócsapok felett berepedt, és főleg az ezüstszínű ragasztószalag tartotta egyben, amellyel Nate óvatosan körültekerte. Mivel kimerítette a tartalékait, a ragasztószalagnak még dolgoznia kellett egy ideig.

Az egyrekeszes gardróbfülke kicsinek bizonyult Nate ruháinak. Nem nagyon, épp csak annyival volt kisebb a kelleténél, hogy a férfi folyamatosan küszködjön a hellyel, ha megpróbál mindent beletömni. Végül összehajtott néhány ritkábban használt inget, valamint öltöny nadrágot, és berakta őket az egyik üres könyvespolcra. Régebben amúgy is ott tárolta a pólóit.

Feldobott néhány vállfát a gardróbfülke rúdjára. Az egyik leesett és zörögve állapodott meg a padlón. Amikor Nate lehajolt érte, észrevette a furcsa alakzatot.

A fülke hátsó falán egy majdnem láthatatlan panelt talált, nagyjából akkorát, mint egy összehajtott újság. Lefestették azzal a gumiszzerű festékkel, amely a lakás szinte minden falát borította, de annyiszor lekenték vele, hogy a panel széle szinte már beleolvadt a környezetébe. A férfi megkopogtatta, fára jellemző visszhang hallatszott. A panel mögött üreg lehetett.

Nate felállt, és végigment a lakáson, szemre felmérte a falakat. Úgy tűnt, a panel valahová a fürdőkádnál mögé nyílt. Talán egy elzárószelep lehetett mögötte, amit nagyon régóta nem kellett használni. A karbantartók talán nem is tudtak róla, hogy ott van. Egy apró részlet, amely eltűnt az egymás után sorakozó szerződéses paragrafusai között. Valószínűleg az egész épületben el szokták zárni a vizet, ha valahol munka adódott.

Befejezte a bepakolást a gardróbfülkébe, és úgy döntött, hogy a konyhával folytatja. Oda csak háromdoboznyi cuccot hozott, de úgy vélte, hogy reggel jólesik majd, ha működésre készen találja a kávéfőzőt. Akár még egy kávéscsészét is sikerülhetett készenlétbe helyeznie.

Amíg a nagy nappaliban dolgozott, odakint besötétedett. Megtapogatta a falat, de nem talált rá a villanykapcsolóra. Közel egy percig is eltartott, mire a másik helyiségből beszűrődő fényben kiszúrta. A kétkapcsolós kis panelt nagyjából egy méterre tették az ajtótól, ami nem bizonyult túl gyakorlatias elhelyezésnek.

Nate felkattintotta az egyik kapcsolót, de semmi sem történt. A másik kapcsoló hatására hangos morgás hallatszott a mosogató felől. A férfi gyorsan lenyomta, mire a konyhamalac elhallgatott. Ismét megpróbálkozott az első kapcsolóval, és amikor felnézett a lámpára, halvány izzást vélt felfedezni a búra mélyén. Még néhányszor le- és felkapcsolta, hátha a fény erősödik valamennyit.

– A picsába! – morogta.

A lakás magas mennyezettel épült. A mennyezet nem volt olyan magas, mint egy katedrálisban, de közel egy méterrel felülmúlta az átlagosnak nevezhető méretet. Némi mászást követően Nate a pulton állva egyensúlyozott mezítláb, talpával hidegnek érezte a mintás felszínt. Kinyújtózkodott, egyik kezével kicsavarta a rögzítőcsavarokat, a másikkal megfogta a búrát.

Mögötte az izzó a nevének megfelelően izzott valamelyest, de nem adott igazi fényt. Nate megpiszkálta, kicsit megcsavargatta, hátha csak meglazult a foglalatban. Nem kapott több fényt.

Korlátozott villanszerelési tapasztalatai alapján úgy vélte, hogy a hiba az áramellátásban lehet. Támadt néhány kelletlen gondolata a lakást

karbantartó munkások szakértelmével kapcsolatban, de gyorsan félre is tette őket. Nyilván senki sem dolgozott itt sötétedés után, és nem is tudták, hogy baj van a vezetékkel.

Nate letette a búrát a pultra, és ismét felegyenesedett, hogy újra megbabrálja az izzót. Ekkor vette észre, hogy a körmei tövén a kis holdacsók elkékültek. Olyan világoskékek lettek, mintha fénylettek volna.

Nem, gondolta. Tényleg fénylenek.

Bulilámpa. Az utolsó lakó UV-égőt hagyott a konyhai lámpában, de nem egy olyan olcsóbb fajtát, amelyet lila üvegből készítenek, hanem egy drágábbat, amely majdnem ugyanúgy néz ki, mint egy normál izzó. A pult és a padló saktáblaszerű mintájának fehér négyzetei is fénylettek tőle.

Nate ismét felnyúlt, hogy megfogja az égőt. Az üveg langyos volt, nem elég meleg ahhoz, hogy megégesse. Néhány fordulat, és máris a kezébe került. Miközben lemászott, ide-oda gurította a tenyerében, hogy sehol se érjen a bőréhez sokáig, végül letette egy halom konyharuha és szalvéta tetejére.

Hozott magával tartalék égőket az egyik dobozban. Beletelt néhány percbe, mire megtalálta őket, és az egyiket megrázta a füle mellett, nehogy kétszer kelljen felmásznia az elszakadt izzószál miatt. Épnek találta, ezért letette a textilhalomra a buliégő mellé, és miután lekapcsolta a villanyt, újra felkapaszzkodott a pultra.

Nem került túl nagy erőfeszítésbe becsavarni az új izzót. Nate neki-támaszkodott az egyik konyhaszekrénynek, és lehajolt a kapcsolókhoz. Felkattintotta az elsőt.

Semmi.

A pult tetején állva felegyenesedett.

– Kibaszott szar! – morogta félhangosan. A sötétben matatva visszatekerte az UV-égőt. A körömágyai ismét fényleni kezdtek.

Kinyújtotta a lábát és lábujjal kapcsolta le a lámpát, azután kicsavarta a buliégőt, és óvatosan egyensúlyozva kicserélte a normál izzóra. Amint ez ismét a foglalatban ült, Nate lehajolt és felkattintotta a kapcsolót.

Az égő halvány UV-fénnyel izzott.

A férfi a homlokát ráncolva nézett fel. Biztos volt benne, hogy kicserélte azt a vacakot.

Lenyomta a kapcsolót, kivette az égőt, és leugrott a pultról. Fogta mindkét izzót, és kivitte őket a nappaliba, ahol jó volt a világítás.

A baljában a General Electric termékét tartotta; felismerte a dőlő betűs GE-t az üveggömb tetején körbeírt szövegben. A logó alatt íves

LONGLIFE FEHÉR feliratot látott. A hetvenöt wattos energiatakarékos izzó egyike volt azoknak, amelyeket magával hozott az előző lakásából.

A jobbában azt az égőt tartotta, amelyik eredetileg a konyhai foglalatban ült. Nem talált rajta cifra logót, csak egy egyszerű K-LITE jelölést és a teljesítményt. Hetvenöt watt.

Az is csak egy egyszerű, hétköznapi villanykörte volt.